

Persoonlijke Toelichting bij bezwaarschrift Wijnberg vs burgemeester Utrecht, inzake niet verstrekken van een ID-kaart wegens het niet afgeven van vingerafdrukken.

Toelichting geschreven ten behoeve van de behandeling van het bezwaar door de gemeentelijke bezwaarschriften commissie d.d. 29-11-2011

Inleiding:

Hoewel de onderhavige juridische procedure zich formeel beperkt tot mijn bezwaar tegen het feit dat de burgemeester van Utrecht tot op heden weigert om mij een ID-kaart te verstrekken die ik op 12 augustus 2011 tevergeefs heb proberen aan te vragen bij de afdeling Burgerzaken, heeft de gang van zaken een langere voorgeschiedenis, die ik van zodanig belang acht dat ik de commissie daarvan in kennis wil stellen om tot een zich een overwogen oordeel te kunnen vormen over de persoonlijke omstandigheden waardoor het voor mij ten ene male onmogelijk is om voor het verkrijgen van een geldig identiteitsbewijs/ EU reisdocument mijn vingerafdrukken af te staan.

De kwestie begint in 2004 wanneer in de Europese Verordening (EG-Verordening nr. 2252/2004) nieuwe voorschriften van kracht worden voor de beveiliging en inhoud van de internationale reisdocumenten van alle naties binnen het Schengengebied.

Concreet betekende dit dat binnen afgebakende termijnen de lidstaten verplicht werden tot het opnemen van 2 biometrische kenmerken, zijnde de gedigitaliseerde gezichtsopname en 2 vingerafdrukken van de documenthouders. De gezichtsopname diende te worden opgenomen in een opslag medium, twee vingerafdrukken in een interoperabel formaat¹.

Dat gekozen wordt voor opname van de vingerafdrukken is daarbij geen verplichting die Nederland van buitenaf is opgelegd, maar expliciet te 'danken' aan de inzet van de Nederlands overheid zelf².

Dat gekozen werd voor opname van de automatisch herkenbare vingerafdrukken in een RFID-chip werd bepaald door de lobby van de grote wapenfirma's en technologiebedrijven, die de dienst uitmaakten in de permanente 'Adviesraad voor Veiligheidsonderzoek' van de Europese Commissie. Sagem³, het franse defensie/securitybedrijf waarvan de dochteronderneming Morpho, de Nederlandse paspoorten/ID-kaarten fabriceert was hierbij een van de hoofdrolspelers. Inmiddels beschikt dit bedrijf als verantwoordelijke voor het technische deel van het aanvraag- en uitgifteproces van de documenten over alle paspoortgegevens. Sinds kort heeft het voor de komende 11 jaar contactueel carte blanche gekregen van de Staat der Nederlanden om met deze gegevens onderzoek te doen⁴. En kunnen deze gegevens, aangezien het bedrijf een vestiging heeft in de Verenigde Staten, rechtstreeks op grond van de Patriot Act worden opgevraagd door de Amerikaanse Inlichtingendienst.

Ik vermeld dit alles omdat ik de besluitvorming voor het vaststellen van de EG-Verordening nr. 2252/2004 (als gewijzigd bij EG-Verordening nr. 444/2009) niet rechtsgeldig acht. Ik ben van mening dat deze Verordening niet op democratische wijze tot stand is gekomen. Derhalve acht ik de verordening strijdig is met het Handvest van de Algemene beginselen van de Europese Unie en het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens en bestrijd ik dat deze Verordening een rechtmatige grondslag zou hebben en derhalve verbindend zou zijn. Zelfs als de Verordening, wel rechtsgeldig zou blijken te zijn dan nog acht ik de bepalingen tot opslag van biometrische gegevens niet verbindend, aangezien bij lange na niet wordt voldaan aan de minimale veiligheidseisen van het document noch aan de opslag van correcte persoonsgegevens die bij verificatie een match geven met de drager van het document.

NB I Qua veiligheidsrisico's van het uitlezen en kopiëren van de gegevens uit de paspoort/ID-kaarten en de criminele mogelijkheden die dit biedt, verwijs ik naar de film Suspect Nation.⁵

NB II Wat betreft de recente misvatting van de rechtbank te Amsterdam dat de rechtmatigheid van de grondslag reeds getoetst zou zijn door het Europese Hof te Luxemburg verwijs ik naar mijn annotatie bij het vonnis in de zaak Deutekom⁶.

De kwestie begint mij persoonlijk te raken in 2005 met de invoering van de Wet op de Uitgebreide ID-plicht

Vanaf 1 januari 2005 werd ik, net als alle Nederlanders vanaf 14 jaar, namelijk verplicht om over een geldig ID-bewijs te beschikken. Kon ik voorheen als dat nodig was aan de hand van andere bescheiden en/of een verlopen paspoort aan een verzoek tot identificatie/legitimatie voldoen, met de invoering van de ID-plichtwet werd mij dat onmogelijk gemaakt omdat de wet het niet kunnen tonen van een GELDIG ID-bewijs strafbaar stelde.

Strafbaar niet in de zin van het begaan van een overtreding, maar als een zo ernstige wetsovertreding dat het een opsporingsambtenaar, vlg. het Wetboek van Strafrecht, vrij staat, wanneer hij of zij dit noodzakelijk acht voor de uitoefening van zijn of haar taak, om iemand te mogen arresteren die niet onmiddellijk een geldig ID-bewijs toont wanneer men daartoe gesommeerd wordt. (zelfs ondanks het feit dat de wet (WU-ID) geen draagplicht kent). Dit geldt uitdrukkelijk niet alleen in het geval iemand een strafbaar feit pleegt, maar ook wanneer men getuige is van een ongeluk of aangifte wil doen van bijvoorbeeld het feit dat men iemand ziet inbreken. Hoewel in toen nog over een geldig ID-bewijs kon beschikken, begon hier toch al de repressie omdat het gros van de opsporingsambtenaren de restricties van de wet niet op gepaste wijze in acht namen. Iets wat sinds 2005 tot op heden dagelijkse voorkomt⁷. En derhalve loop ik sindsdien het risico dat ik bij een eventueel onrechtmatige aanhouding weliswaar volledig in mijn recht sta als ik mijn personalia niet bekend wil maken, omdat ik niet ten onrechte als verdachte in de politieregisters wil worden geregistreerd, maar dan wel desnoods met gebruikmaking van 'gepast' lichamelijk geweld, gedwongen kan worden tot het afgeven van mijn gezichtsopname en 10 vingerafdrukken voor gebruik in een strafrechtelijk vervolgcircuit.

NB I Dataopslag van gevoelige onvervangbare persoonsgegevens die praktisch niet meer verwijderd blijken te kunnen worden uit justitiële databestanden. Zelfs niet wanneer komt vast te staan dat ze op onrechtmatige wijze blijken te zijn verkregen. Zo blijkt uit diverse rapportages van de Nationale Ombudsman en mijn persoonlijke ervaring als medewerkster van het eind 2004 opgerichte Meldpunt Misbruik ID-plicht.

NB II Gedwongen afgifte van biometrische gegevens waarvoor sinds het in werkingtreden van de Wet Identiteitsvaststelling verdachten veroordeelden en getuigen sinds 1-10-2010 de bevoegdheden verder zijn verruimd. En wel zodanig, dat bij het niet onmiddellijk tonen van een geldig ID-bewijs, het inmiddels iedereen kan overkomen dat men als dak of –thuisloos wordt aangemerkt en zodoende op verdenking van zelfs de kleinste overtreding tot afgifte van vingerafdrukken en gezichtsopname kan worden gedwongen⁸. Gegevens die sindsdien, gekoppeld aan een persoonlijk Strafketendossiernummer, worden opgeslagen in het landelijke (preventief op verdenking gebaseerd) justitiële strafketendossier. Data die vervolgens niet uitsluitend ter beschikking staan voor opsporingsdoelen en gebruik voor veiligheids- en inlichtingendiensten, maar ook door het Centraal Orgaan COVOG worden gebruikt voor het bepalen of iemand al dan niet een verklaring omtrent gedrag kan krijgen om een bepaalde werkkring of studie te mogen gaan volgen.

2006 invoering van biometrische gechipte paspoorten en ID-kaarten

Op 26 augustus 2006 worden in Nederland nieuwe eisen gesteld aan de gezichtsopname die digitaal verwerkt worden in de paspoorten/ID-kaarten en worden opgeslagen in de gemeentelijke reisdocumentenadministraties. Biometrische gegevens die ter beschikking staan van de fabrikant van veiligheids-en inlichtingendiensten en bevragebaar zijn door politie en justitie voor identiteitsstelling van niet bij naam bekende verdachte personen.

Omdat de nieuwe matrixvoorschriften voor de pasfoto's de gezichtsopname bij digitalisering geschikt maken voor gebruik van gezichtsherkennende camerasurveillance, betekent dit een wezenlijke verandering van de functie van dataopslag in de documenten en overheidsregisters. Een ingrijpendere verandering dan die het gevolg was van het digitaliseren van de reisdocumentenadministraties in 2001. De mogelijkheden om voortaan de documenten op afstand te kunnen uitlezen, vormen ook een wezenlijk verschil bij het voor die tijd gebruikte document wat enkel op vertoon voor verificatie en identificatie gebruikt kon worden.

Niettemin weigerde de overheid de burger hierover eerlijk voor te lichten. Het enige wat men de burger liet weten was dat er voortaan niet meer gelachen mocht worden op de pasfoto's⁹.

Wat hierin van belang is voor mijn huidige bezwaar tegen de eisen van de Paspoortwet-2009, is dat ik het een onacceptabele inbreuk acht van mijn fundamentele recht op bescherming van mijn persoonlijke levenssfeer en lichamelijke integriteit, dat mijn digitale gezichtsscan zou worden opgeslagen in een op afstand uitleesbaar paspoort/ID-kaart document. Ik wordt hierdoor naar mijn mening ook actief in gevaar gebracht. Enkel wanneer de documenten zodanig beveiligd zouden zijn dat ikzelf de regie kan houden over wanneer ik al dan niet toestemming verleen om de gegevens uit mijn paspoort door iemand te laten uitlezen (bijvoorbeeld door een toegevoegde persoonlijke pinpas beveiliging) zou ik eventueel bereid zijn om op deze bezwaren terug te komen.

Voor wat betreft de opslag van een digitale gezichtsscan bij de fabrikant van de documenten en in de reisdocumentendatabas (s) denk ik van mijn overheid te kunnen verlangen dat men, na aanmaak van de documenten de gedigitaliseerde opslag van mijn gezichtsopname verwijderd uit de databastanden en als verificatiemogelijkheid bij eventuele aanvraag bij een volgend document gebruik maakt van de origineel aangeleverde pasfoto.

Het tweede onoverkomelijke bezwaar is daarmee ook gelijk duidelijk, namelijk dat ik een op afstand door onbevoegde derden uit te lezen reisdocument/identiteitsbewijs zodanig onveilig acht dat ik mij niet aan dit gevaar wil laten blootstellen.

Een en ander was voor mij aanleiding om in juli 2006, ondanks het feit dat ik toen nog ruim anderhalf jaar over een geldig paspoort kon beschikken, een nieuw paspoort oude stijl aan te vragen. Een aanvraag die, na opgaaf van redenen, in een gesprek op een aparte kamer bij de afdeling Burgerzaken, werd genoteerd en met de mededeling dat men er alle begrip voor had in behandeling werd genomen.

NB Ik wil hier nog aan toevoegen dat mijn argwaan over hoe de overheid op onrechtmatige manier ongestraft denkt te kunnen omgaan met de biometrische gegevens van de burgers, aan het eind van 2006 alleen maar groter werd. De overheid bleek namelijk van meet af aan van plan te zijn om de digitale gezichtsopname niet alleen te gebruiken voor het doel waarvoor de gegevens werden verzameld, al is dat strijdig met zowel nationale als internationale wetgeving inzake de Bescherming van Persoonsgegevens. Dat bleek eind 2006 zonneklaar uit het wetsvoorstel wat een verbod introduceerde om nog langer met inlevering van een pasfoto een reisdocument aan te vragen. Het voorstel beoogde de directe digitale registratie van de gezichtsopname verplicht te stellen. Teneinde een start te maken met het ontwikkelen van de mogelijkheden voor automatische gezichtsherkenning op grond van gezichtspunten en de irisscan. Dat wetsvoorstel sneuvelde voortijdig omdat de vakfotografen, die hun broodwinning in gevaar zagen komen, niet pikten dat de overheid als onderbouwing het argument gebruikte dat deze fotografen geen pasfoto's zouden kunnen maken die aan de sinds 26-8-2006 geldende eisen voldeden. Maar met de poging tot 'function creep by design' had het kabinet zijn ware bedoelingen prijs gegeven en bij mij alle alarmbellen doen rinkelen die waarschuwen tegen het bouwen van een infrastructuur die de aanzet vormt voor het ontstaan van een politiestaat.

In 2007 worden de veiligheidsrisico's nog groter.

Op 27 november 2007 werd het sofi nummer omgezet in een uniek persoonsregistratienummer van de burger. Het zogenaamde Burger Service Nummer(BSN). Dat betekende dat daarmee automatisch een ongemerkte doch gigantische verandering plaats vond in zowel de de-centrale opslag van de persoonsgegevens in de reisdocumenten als van de centrale opslag ervan in de gemeentelijke reisdocumentenadministraties.

Alle waarschuwingen¹⁰ ten spijt dat het uit oogpunt van veiligheid het domste is wat men kan doen om alle gegevens van de burger waarover de overheid beschikt onder te brengen in één uniek identificerend nummer was dat exact wat de regering deed.

Omdat dit nieuwe alomvattende BSN-nummer qua cijferreeks gelijk bleef aan het oude nummer, had dat tot gevolg dat zowel de al opgenomen sofi-nummers als de voortaan als BSN aangeduide

cijferreeks op de paspoorten/ID-kaarten en in de reisdocumenten administraties, niet meer uitsluitend toegang gaven tot de sociaal- fiscale gegevens van de burger, maar tot alle gegevens in alle sectoren van de samenleving waarover de overheid beschikt.

Voor wat voor risico's dat oproept voor met name identiteitsdiefstal verwijs ik naar de uitzending van Tros Radar T.V. op 4 april 2011¹¹. Een risico wat niet enkel ontstaat wanneer hackers zich van dat nummer meester maken, maar ook door het toenemend aantal situaties waarin al dan niet op wettelijke grondslag van mij geëist wordt dat ik een kopie van een geldig ID-bewijs moet inleveren.

Inschrijving bij Kamer van Koophandel, schoolopleiding, bezwaar maken tegen opname in EPD, iemand als gemachtigde laten stemmen, het afsluiten van een bankrekening of hypotheek... dat zijn zomaar wat voorbeelden waarbij de overheid van mij eist dat ik een kopie van mijn ID-bewijs dien af te staan. Waarbij in het verlengde daarvan talloze particuliere bedrijven hier eveneens toe overgaan, of het nou gaat om het huren van een huis of huren van een betonmolen bij de Gamma of Praxis.

NB Dat identiteitsdiefstal in alle gradaties de snelst groeiende vorm van misdaad vormt mag dan ook geen verbazing wekken. Het feit dat er nauwelijks een effectief werkend vangnet voor de burger is in dergelijke gevallen maakt de situatie er niet beter op¹². Kortom door de invoering van het BSN werden niet allen de gevaren maar navenant ook mijn bezwaren groter.

2009

Op 9 juni 2009 werd zonder stemming de nieuwe Paspoortwet door de Eerste Kamer goedgekeurd. En bleken alle jarenlange pogingen die ik had gedaan om, eerst via Stichting Meldpunt Misbruik ID-plicht en later via de vereniging Vrijbit, de politiek te overtuigen van de grote bezwaren en gevaren ervan, tevergeefs te zijn geweest.

Op 2 augustus 2009 diende ik, zowel als voorzitter van de vereniging Vrijbit als op persoonlijke titel, een klacht in over de Paspoortwet bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in Straatsburg. ' Klacht over opslag van biometrische gegevens- van iedere burger van 12 jaar en ouder- door de Nederlandse regering, in één centrale paspoortdatabase, en het ter beschikking stellen van deze gegevens aan justitie en inlichtingen en veiligheidsdiensten' (dossiernummer 45692/09).

Op 15 september 2009 diende ik, zowel als voorzitter van de vereniging Vrijbit als op persoonlijke titel, een verzoek in bij het EHRM om per tijdelijke voorziening het algemeen van kracht worden van de Paspoortwet per 21 september te verbieden¹³.

Op 18 september 2009 werd de tijdelijke voorziening afgewezen.

Op 21 september 2009 werd voor alle burgers vanaf 12 jaar de afgifte van vingerafdrukken verplicht ter verkrijging van een paspoort of ID-kaart (met uitzondering van tijdelijke en nooddocumenten)

Op 30 oktober 2009 diende ik een aanvraag in bij Burgerzaken ter verkrijging van een ID-bewijs. Wegens het weigeren van de afgifte van vingerafdrukken werd de aanvraag niet in behandeling genomen.

Op 19 oktober 2009 diende ik, zowel als voorzitter van de vereniging Vrijbit als op persoonlijke titel, inzake de klacht bij het EHRM de Application in van de zaak ' vereniging Vrijbit and Wijnberg v. the Netherlands 4569/09.

Op 30 december diende ik lokaal bezwaar in tegen het besluit van de burgemeester van Utrecht wegens het niet in behandeling nemen/mij niet verstrekken van een ID-kaart. Ik schreef: ' Dat de overheid zich mijn meetbare lichaamskenmerken wenst toe te eigenen beschouw ik als een grove inperking van mijn lichamelijke integriteit en bescherming van mijn privé leven. Een inperking die indruist tegen mijn fundamentele burgerrechten zoals deze zijn vastgelegd in het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in de Nederlandse Grondwet. Mijns inziens begaat de overheid met de eis in de nieuwe Paspoortwet een onrechtmatige daad. Door de gezichtsscan en vingerafdrukken niet enkel te verwerken in de identiteitsdocumenten zelf - zoals de Europese Unie verordent- maar op te slaan in een digitale overheidsdatabank word ik bovendien in gevaar gebracht'.

2010

Op 18 maart 2010 ontving ik na een uitgebreide bezwaarprocedure tegen de beslissing mij geen geldige ID-kaart te verstrekken de definitieve beschikking van de burgemeester van Utrecht dat hij weigerde de aanvraag in behandeling te nemen.

Tegen deze beslissing ben ik toen niet in beroep gegaan bij de bestuursrechtbank omdat ik al bij het EHRM had aangegeven dat de nationale rechtsgang, alleen al qua tijd die ermee gemoeid is om uitputtend te procederen, geen uitzicht geeft tot een effectieve oplossing.

Op 24 april 2010 verdedigde ik samen met de Utrechtse vingerafdrukweigeraar van het eerste uur, in de Eerste Kamer zijn stelling dat de overheid tegen de Rechten van de Mens (EVRM) ingaat met de eis uit de Paspoortwet, om de biometrische gegevens - gezichtsscan en vingerafdruk- niet alleen vast te leggen in de reisdocumenten(vlg. EU verordening) maar ook op te slaan in een de- danwel centraal overheidregister. Diezelfde nacht overleed hij. Dit overlijden van de pas 24 jarige Aaron Boudewijn, met wie ik maandenlang nauw samen gewerkt had aan zijn juridische strijd tegen de paspoortwet, heeft mij bijzonder aangegrepen. Hem was geen tijd van leven vergund om in rechte bevestigd te krijgen dat hij gelijk had met zijn stelling dat de overheid zich geen lichaamskenmerken van de burger mag toe-eigenen. Voor mij een extra stimulans om vol te houden en zijn inspanning niet voor niks te doen zijn geweest.

Toen op 18 mei 2010 in de zaak van de hoogzwangere Louise van Luijck, die ik via het werk bij Vrijbit bijsta, uitspraak¹⁴ werd gedaan door de voorzieningenrechter dat zij onder geen beding een tijdelijk paspoort zou krijgen omdat aan het afgeven van haar vingerafdrucken prioriteit werd gegeven boven het feit dat zij voor behandeling naar het ziekenhuis was verwezen en na de geboorte haar kind niet zou kunnen aangeven. Dit heeft mij persoonlijk tot in mijn ziel getroffen, en ik heb sindsdien constant last van het besef te leven in een land waar de overheid zo met haar burgers omgaat.

Op 17 september 2010, 14 maanden na het indienen van de klacht, berichtte het EHRM dat mijn klacht ongegrond was verklaard omdat men in dit geval geen uitzondering wilde maken voor de algemene regel dat eerst alle nationale rechtsmiddelen moeten zijn uitgeput voordat men zich tot Straatsburg mag wenden¹⁵.

2011

Inmiddels begon de politiek, mede dankzij het niet aflatende voorlichtingswerk van Vrijbit, van mening te veranderen met betrekking tot de noodzaak van het opslaan van vingerafdrucken, inrichten van een centrale reisdocumentenadministratie en rechtmatigheid van de Paspoortwet. De 2 WRR black box rapportages gaven daartoe de finale doorslag.

Op 3 februari 2011 was een Kamermeerderheid om en liet weten dat de Paspoortwet zou worden opgebroken en er geen 24h/7dgs online bevragebare database diende te komen.

Op 15 februari 2011 werd in de beroepsprocedure Louise v. Luijk vs burgemeester Den Haag in de rechtbank aangetoond dat de biometrische gegevens bij de huidige uitvoering van de Paspoortwet integraal ter beschikking staan van inlichtingen - en veiligheidsdiensten en via bevraging voor identiteitsstelling door politie en justitie. Iets wat de overheid tot dan toe probeerde te ontkennen door uitsluitend te willen ingaan op het toekomstig gebruik van de gegevens bij een verder uitrol van de Paspoortwet.

Op 20 april organiseerde de Tweede Kamer een hoorzitting met 14 deskundigen. Daar kwam ondubbelzinnig vast te staan dat de gebruikte vingerafdruktechnologie volkomen ondeugdelijk en onbruikbaar is. De overheid van ruim 1 miljoen burgers, willens en wetens¹⁶ onbruikbare vingerafdrucken had geregistreerd en opdracht had gegeven om bij uitgifte van de documenten niet te verifiëren of de afdrucken in de documenten en database matchen met die van de houder van het document. Dat de Paspoortwet niet op democratische wijze tot stand is gekomen (maar via maffia-achtige manipulatie van het ministerie) Dat het inrichten van een centrale staatsdatabank met reisdocumentenadministratie grotere veiligheidsrisico's meebrengt dan de huidige de-centrale opslag. En dat de huidige uitvoering van de paspoortwet DE EXCELLENTE gelegenheid bood aan criminelen om een valse identiteit te laten registreren door de overheid.

Op 26 en 27 april 2011 liet de minister van Binnenlandse Zaken aan de Tweede Kamer weten dat er ' voor NU' gestopt zou worden met de opslag van vingerafdrukken t.b.v. de reisdocumenten. En dat hij zo snel mogelijk definitief bij wetwijziging zou regelen dat er in Nederland ID-kaarten verstrekt zouden gaan worden waarvoor geen vingerafdrukverplichting meer zou gelden.

Op 28 april vroeg ik, gezien de gewijzigde omstandigheden opnieuw een ID-kaart aan, zonder dat ik daarvoor mijn vingerafdrukken zou hoeven af te geven. Die aanvraag werd niet in behandeling genomen. Ook niet als aanvraag voor ten minste de verstrekking van een tijdelijk document voor de duur van 1-jaar¹⁷.

Op 28 april diende ik bezwaar in tegen de burgemeester tegen het feit dat de overheid mij nog steeds weigerde een ID-kaart te verstrekken als ik geen vingerafdrukken afgaf. Terwijl inmiddels door de verantwoordelijke minister zelf publiekelijk was toegegeven dat deze data wegens het falen van de technische mogelijkheden voor geen enkel doel geschikt bleken te zijn. Ik verzocht de burgemeester om, mijn bezwaren op grond van de inbreuk op hogere wetgeving dan de paspoortwet zelf, te toetsen aan het EVRM en secundair, in het geval hij zich hier niet voor toegerust voelde, de rechter zelf te hulp te vragen. Ik deed uitdrukkelijk een beroep op de zorgplicht van de burgemeester die hij heeft voor de burgers van de gemeente Utrecht, met uitleg dat in de belangenafweging de zorgplicht voor het desnoods tijdelijk verstrekken van een ID-bewijs, zou dienen te prevaleren boven het zinloos opeisen van onnutte vingerafdrukken. Immers hoe kan men burgers in rede uitsluiten van normale deelname aan het maatschappelijk verkeer, zelfs essentiële levensbehoeften onthouden omdat ze geen vingerafdrukken afstaan terwijl die niet geschikt voor verificatie of identificatie, noch, nu ze slecht kortstondig meer worden opgeslagen als vergelijkingsmateriaal bij een eventuele latere aanvraag van een document?

Op 29 juli kreeg ik na diverse malen te hebben geïnformeerd te horen dat dat dit bezwaar op dubieuze¹⁸ procedurele gronden niet ontvankelijk werd verklaard, omdat ik niet eerst tevergeefs naar Burgerzaken was gegaan om een aanvraag te doen waarvan mij meermalen telefonisch door de dienstdoende chef van de afdeling Burgerzaken en telefonisch en per maildoor een naaste medewerker van de burgemeester te verstaan was gegeven dat zo'n aanvraag niet in behandeling zou zijn genomen.

Op 12 augustus besloot ik opnieuw, een aanvraag te gaan indienen omdat bezwaar maken tegen het mijns inziens onterecht buiten behandeling stellen van mijn vorige bezwaar een heilloze weg vormde. Volgens het bestuursrecht kon ik daar wel weer een bezwaarprocedure over opstarten, maar die ging dan niet over de inhoud maar alleen over de procedure op zich. Die gang naar Burgerzaken leverde inderdaad een vergeefse missie op, met als enige positieve resultaat dat ik nu wel een besluit kreeg dat mijn aanvraag niet in behandeling werd genomen en ik daar beroep tegen mocht aantekenen. Maar daar staat tegenover dat men mijn verlopen paspoort, nadat duidelijk was dat ik geen nieuw document kon aanvragen fysiek onbruikbaar heeft gemaakt.

Op 21 juli 2011 was inmiddels mijn paspoort verlopen en sindsdien kan ik over geen enkel door de Staat als geldig identiteitsbewijs aangemerkt document meer beschikken.

Dat betekent dat ik niet kan voldoen aan nationale identiteitsverplichtingen, waardoor ik bijvoorbeeld geen vervangende bankpas kan aanvragen voor mijn versleten exemplaar, zodat ik geen geld meer kan opnemen van mijn eigen rekening.

Ik kan mij niet meer veilig over straat, zonder het risico te lopen om wegens het niet kunnen tonen van een geldig ID-bewijs beboet en/of gearresteerd te worden.

De angst dat ik in zo'n geval gedwongen kan worden tot rechtstreekse afgifte van mijn gezichtscan en vingerafdrukken in een justitieel Strafketendossier, bezorgt mij slapenloze nachten.

Praktisch betekent het ook een gigantische belasting dat ik altijd als ik de deur uitga met het thuisfront afspraken dien te maken wie er in geval ik opgepakt wordt mijn zorgtaken overneemt.

Onbevangen als vrij burger door Europa reizen is niet mogelijk. Dat betekent dat ik niet meer de mogelijkheid heb om het buitenland vakantie te vieren.

Als voorzitter van Burgerrechtenvereniging Vrijbit is het van belang dat ik op gezette tijden de bijeenkomsten van het Europese Privacy Platform in het Europese parlement in Brussel bijwoon. Dat blijft een stressvolle onderneming waarvoor ik als achtervang voor eventuele moeilijkheden met de politie een advocaat in België moet regelen als achtervang en pas weer gerust ben op de goede afloop als ik na afloop weer veilig thuis kom. Uitnodigingen voor overleg op Europees niveau in Polen

en Duitsland moet ik noodgedwongen afslaan omdat ik daar zonder identiteitsbewijs gegarandeerd in de problemen kom.

Nog anderhalf jaar zonder ID-bewijs leven of komt er een oplossing?

De verantwoordelijke minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties heb ik op 16 augustus 2011 schriftelijk gevraagd een uitzondering te maken op grond van de Paspoortwet artikel 3-3 om mij een geldig identiteitsbewijs te verstrekken. Maar hoewel daarin letterlijk staat dat de minister de bevoegdheid heeft om in individuele gevallen ontheffing te verlenen voor het afgeven van biometrische kenmerken, waaronder de vingerafdrukken, liet hij in zijn antwoord op 3-10-2011 weten dat hij zulk een bevoegdheid niet zou hebben.

De Eurocommissaris van Binnenlands Bestuur en Justitie schreef ik op 8 november nog een brief of ze in vredesnaam aan onze regering wil duidelijk maken dat het registreren van vingerafdrukken waarvan minstens 25% bij verificatie een mismatch geeft, niet voldoet aan het doel van de EU Verordening noch aan de minimale veiligheidseisen van die Verordening waarop de Paspoortwet is ge-ent.

Ik hoop dat u na deze uitleg er begrip voor op kan brengen dat ik onder de huidige omstandigheden onder geen beding in staat ben om alsnog mijn vingerafdrukken af te staan. Sterker nog ik acht het conform het EVRM mijn plicht om verzet te plegen tegen deze onrechtmatige gevaarlijke aantasting van de fundamentele rechten van de mens.

Ook hoop ik dat u inziet dat het onverantwoord is om iemand de verstrekking van een geldig identiteitsbewijs te ontzeggen. Zeker daar de Pun uitvoeringsregeling op grond van de slechts tijdelijke belemmering de burgemeester de mogelijkheid biedt om mij een max. 1 jaar geldig document te verstrekken, zonder dat hij daarbij in botsing komt met de Europese verordening¹⁹.

Ik wijs u er daarbij op hoe bizar het is dat dezelfde burgemeester die mij een ID-bewijs blijft onthouden, mij in oktober nog een prijs uitreikte in het kader van de Utrechtse week van de Mensenrechten voor het succesvol organiseren van een workshop over de strijd tegen de aantasting van de persoonlijke vrijheid met jongeren in de stad.

Ook wijs ik op de discrepantie tussen de deelname van Utrecht aan het Europese Agentschap voor fundamentele rechten FRA, terwijl gelijktijdig totaal niet van het besef wordt blijk gegeven dat met het rücksichtslos toepassen van de Paspoortwet 'zoals die luidt' de fundamentele burgerrechten lokaal eenvoudigweg terzijde worden geschoven.

Ik heb aan voorlichting geven, politieke lobby en juridisch bezwaarmaken wel zo'n beetje alles gedaan wat in mijn vermogen ligt. En inmiddels ben ik zoals u wel zult willen geloven, zo'n beetje aan het eind van mijn latijn.

Desondanks is het voor u niet mogelijk om van mij vingerafdrukken te verkrijgen en verplicht de overheid mij elf om over een geldig identiteitsbewijs te beschikken.

Gezien de gewijzigde omstandigheid dat nu bekend is dat het maar om een tijdelijke overgangssituatie gaat totdat de ID-kaart structureel uit de Paspoortwet is gehaald, is er een oplossing in zicht waarmee zowel ikzelf gebaat zou zijn als de overheid zich beschamende juridische procedures in deze²⁰ zou besparen.

Ik hoop u hiermee, zonder volledigheid nagestreefd te hebben, u een indruk te hebben gegeven over de impact die deze kwestie op mijn leven heeft en ervan overtuigd te hebben dat voor mij het afgeven van mijn vingerafdrukken niet mogelijk is en de overheid dat in rechte ook niet van mij kan verlangen.

Was getekend,

Utrecht, 15 november 2011

J.M.T.Wijnberg

¹ EU Verordening Artikel 1 punt 2. Deze paspoorten en reisdocumenten bevatten een opslagmedium dat aan de hoogste veiligheidseisen voldoet en een gezichtsopname bevat. De lidstaten nemen ook twee platte vingerafdrukken in een interoperabel formaat op. De gegevens worden beveiligd en het opslagmedium heeft voldoende capaciteit en is voldoende geschikt om de integriteit, de authenticiteit en de vertrouwelijkheid van de gegevens

² De verplichting tot opname van vingerafdrukken werd door toenmalige minister Verdonk, als voorzitter van de Europese Ministerraad -gesteund door de Duitsland- doordrukt. Dat zij dit persoonlijk eiste en daarbij niet schroomde om als persiemiddel de andere landen over te halen ermee in te stemmen omdat zij dreigde anders 'dwars te gaan liggen' met het Nederlandse vreemdelingenbeleid (haar portefeuille op dat moment) wordt geboekstaafd door de getuigenissen van toenmalige Euro parlementariërs en geboekstaafd in het black box rapport van de Wetenschappelijke Raad voor het regeringsbeleid (WRR) 'Happy Landings? Het biometrische paspoort als zwarte doos'- geschreven door V.BöhreWRR- Webpublicatie nr. 46, <http://www.wrr.nl/content.jsp?objectid=5525>

³ Tussen 2004-2006 was Sagem (inmiddels Safram Group) projectleider van de door de Europese Unie gefinancierde proefprojecten voor identificatietechnologie op basis van biometrie- met van name vingerafdrukken- en RFID-chips Bron: Big Brother in Europa van Raf Jespers ISBN 978-90-6445-618-3.blz. 283-285
⁴ 23-10-2011 Artikel vrijbit: info nieuw model paspoorten/ID-kaarten per 1 oktober 2011& bevoegdheden van fabrikant Morpho(Sagem) <https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/856-antwoorden-ministerie-binnenlandse-zaken-en-koninkrijksrelaties.html>

⁵ Suspect Nation
http://www.google.nl/url?sa=t&rct=j&q=suspect%20nation&source=web&cd=3&ved=0CDcQtwIwAg&url=http%3A%2F%2Fvideo.google.com%2Fvideoplay%3Fdocid%3D-4701942148889330920&ei=SUDETs7mA4aWOvGUsOYN&usg=AFQjCNHiGrqT_GjtK8O4_Ldq5LWpX7OHkA&cad=rja

⁶ https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/download/143_2dfc0d435da4408ffd5940a31cfc1533.html

⁷ Zwartboek 2005 een jaar ID-plicht –samensteller Wijnberg, magazine thema identificatieplicht 2007- buro Jansen & Janssen, <http://www.id-nee.nl/>

⁸ Artikel Vrijbit 22-2-2011Paspoortwet en de Opsporing
<https://www.vrijbit.nl/dossier/registratie/dossier-paspoortwet/item/813-misverstanden-de-wereld-uit.html>

⁹ Brochure 'Geen chip in mijn paspoort of ID-kaart uitgave meldpunt Misbruik ID-plicht

¹⁰ van computerbeveiligingsdeskundigen, deskundigen op gebied van bescherming persoonsgegevens, het maatschappelijk middenveld waaronder het Meldpunt Misbruik ID-plicht tot en met kritische noten van de Raad van State aan toe

¹¹ [http://www.trosradar.nl/uitzending/item/1730/burgerservicenummer/?tx_brmenu2010\[year\]=2011](http://www.trosradar.nl/uitzending/item/1730/burgerservicenummer/?tx_brmenu2010[year]=2011)

¹² Het Meldpunt Misbruik ID-fraude wat de overheid onder geheimhouding opzette werd na een jaar experimenteren overgeheveld naar Postbus 51. De verantwoordelijkheid om te achterhalen waar de oorzaak ligt van eventuele fraude liet men bij de gedupeerde burger zelf liggen. Evenals het de taak van de burger om zelf de touwtjes in handen te nemen om uit te zoeken wie er verantwoordelijk is in zo'n geval en hoe men de schade hersteld dan wel vergoed zou moeten zien te krijgen.

¹³ 'Aangepast verzoek om voorlopige voorzieningen wegens onherstelbare schade veroorzaakt door schending van art. 8 EVRM (juncto art. 5, 6, 13 en 14 EVRM)'

¹⁴ <http://www.louisevspaspoortwet.nl/over-de-procedure/chronologisch-overzicht.html>

¹⁵ Uitzonderingen behoud men vooralsnog voor aan levensbedreigende situaties van met uitzetting bedreigde asylzoekers

¹⁶ Al voor van kracht worden van de Paspoortwet was de toenmalig verantwoordelijke staatsecretaris op de hoogte

¹⁷ Wat niet valt onder de EU Verordening en vlgS PUN art 28a verstrekt kan worden bij tijdelijke belemmering van afgifte van vingerafdrukken.

¹⁸ In de zaak Willems rechtbank Maastricht werd door de rechter het rechtstreeks bezwaar maken wel geaccepteerd

¹⁹ Tekst Verordening: Wanneer het nemen van een afdruk van de aangewezen vingers tijdelijk onmogelijk is, staan de lidstaten toe dat afdrukken van andere vingers worden genomen. Indien het nemen van afdrukken van de andere vingers ook tijdelijk onmogelijk is, kunnen zij een tijdelijk paspoort afgeven met een geldigheidsduur van twaalf maanden of minder.

▼B

3. Deze verordening is van toepassing op door de lidstaten afgegeven paspoorten en reisdocumenten. Zij is niet van toepassing op door de lidstaten aan hun onderdanen afgegeven identiteitskaarten of op tijdelijke paspoorten en reisdocumenten die een geldigheidsduur van 12 maanden of minder hebben.

²⁰ Zaak Koopmans tijdelijke voorziening afgewezen omdat AIVD/MIVD op grond van de paspoortwet zelf niet over de gegevens mogen beschikken terwijl ze daar uiteraard op grond van andere wetgeving zowel via de reisdocumenten administratie als via de fabrikant toegang toe hebben.